

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 15 — 'Εν δι ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ — Φρέσκα — Φρέσκα. — Πολιτική τοῦ λαοῦ. — Ἐντύπώσεις ὀδοιπόρου (Θάλασσα). — Τὸ χάρισμα τοῦ ἀοιδανοῦ (ποίημα). — Ἡ εὐεργετική ἐσπερίς τῆς κ. Lassalle. — Καραμέλες. — Ἡ περὶ ἡμῶν γνώμη. — Σύγχρονος γαλλικὸς Παρνασσὸς (Mignonne). — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἰταλίας (Νεάπολις). — Πῶς εἴμασθε (ποίημα). — NINA.

ΦΡΕΣΚΑ-ΦΡΕΣΚΑ.

Ὁ Αἰὼν ἔγραψε προχθὲς πρώτῃν πρώτῃν εἶδησιν περὶ ὑπομονῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε τὴν ὑπομονὴν νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς 26 γραμμὰς. «Οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, λέγει, καὶ τὸ κοινὸν δέον νὰ ὀπλισθῶσι δι' ὑπομονῆς καὶ ἀνοχῆς ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀκόμῃ» ὅσον ἀφορᾷ τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα, διότι αἱ εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ ἐσταμάτησαν τὸν μῆνα τοῦτον, διότι τὸν Αὐγούστου σταματᾷ ἡ διπλωματικὴ μηχανὴ καθαριζομένη διὰ τὴν νέαν περίοδον, διότι οἱ διπλωμάται πηγαίνουν εἰς τὰ λουτρά τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅτι ἐπῆγαν ἤδη καὶ τὰ λοιπά. Ἡμεῖς δὲν συνιστῶμεν τοιαύτην ὑπομονὴν, εἰς τὴν ὁποίαν μόνος ὁ Αἰὼν ἔμπορεῖ νὰ διαβλέπῃ εὐαγγελικὴν ἀρετὴν, ἡμεῖς συνιστῶμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας καὶ τὸ κοινὸν νὰ ἐγκαταλίπῃ πλέον τὴν ἐθνοφθόρον ὑπομονὴν τὴν ὁποίαν ἐκόλλησαν ἐπὶ τοῦ ἔθνους οἱ πετσωματάδες τοῦ 78 δημιουργήσαντες τὸ ἐλληνικὸν ζήτημα ἐν Βερολίῳ, τὸ ἐπὶ τρία ἔτη τώρα πίνον τὸ αἷμα καὶ τὸ χρῆμα τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἐὰν ὁ Αἰὼν παραδέχεται τὴν ὑπαρξίν ζιτήματος καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο καλεῖται ἡ Ἑλλάς νὰ καθάρσῃ δι' 60,000 στρατοῦ, τί σημαίνει ἡ ὑπομονὴ ἡ συνιστωμένη παρ' αὐτοῦ; Καὶ τί περιπλέον σημαίνει ὑπομονὴ ὅταν αἱ ὄρφαναι οἰκογένειαι ἐγκαταλείπονται εἰς τὰ δεινὰ τοῦ ἐκ πείνης θανάτου, ἀπαγομένων εἰς τὸν στρατὸν τῶν μόνων αὐτῶν στηριγμάτων; Ὁ ἔχθιστος τῆ Ἑλλάδι διάβολος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ τοιοῦτον μαρασμὸν, μέλλοντα νὰ καταστρέψῃ τὸ δυστυχὲς ἔθνος. «Ἐπομονή, λέγει, διότι οἱ διπλωμάται ἡσυχάζουν κατ' αὐτάς εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ τὰ λουτρά.» Δ! αὐτὸ, κύριε Αἰὼν, λέγεται ἐμπαιγμός. Διότι νὰ συνάξῃς τὴν νεολαίαν τῆς πατρίδος σου καὶ τὰ ὄρφανὰ καὶ ἔπειτα νὰ τοὺς λέγῃς ὑπομονή, εἶνε ὡς νὰ τοὺς προλέγῃς ὅτι δὲν γίνεται τίποτε.

Οὕτως οἱ νερόβραστοι πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι ἐν-

νοοῦν νὰ ἐμπνεύσωσι τὸν ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ παρακαίρως γηρᾶσαν ἔθνος. Ὅλοι τὸ αἰσθάνονται, ὅλοι τὸ λέγουν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἔθνους ἠλλεῖπει ὁ ἐνθουσιασμὸς καὶ ἀντὶ νὰ ἐπινοήσωσι τὰς μᾶλλον ἐλληνικὰς λέξεις, δι' ὧν ὁ Ῥήγας δημιούργων τὰ θούριά του ὤπλιζε τὴν νεολαίαν, ῥίπτουσιν εἰς τὸ μέσον τὴν φθισικὴν λέξιν ὑπομονή, ῥαπίζοντες καὶ τὴν κυβερνήσιν τοῦ τόπου των, ἧτις δι' ὅλων τῶν γλίσχρων μέσων, αἵτινα διατίθῃσι, προσπαθεῖ νὰ ἐνθουσιάσῃ τὸ κράτος. Ἔως ποτε, ὦ νερόβραστοι πολιτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι;

Ὁ Κουμουνδοῦρος, τὸ λέγουν ὅλοι πλέον, εἶνε γλυκύτατος ἄνθρωπος, θὰ ἦτο δὲ ὁ ἀριστος τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν, ἐὰν δὲν εἶχε τὸ πικρότατον τῶν κομμάτων. Διὰ τοῦτο ἔχει δίκαιον ὁ μετατρέψας εὐφῶς τὸ παλαιὸν γνωμικὸν περὶ γῆρατος εἰς ἀπόφθεγμα περὶ Κουμουνδοῦρου οὕτως: «Φοβοῦ τὸν Κουμουνδοῦρον, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνος...»

Ἡ κυβερνήσιν φαίνεται, ὅτι ἀπεφάσισε νὰ καταστρέψῃ τὴν φτωχολογίαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, διὰ τοῦτο εἶπε: «Λαμβάνω εἰς τὸν στρατὸν τοὺς ὄρφανούς, τοὺς τρέφοντάς τὰς δυστυχεῖς οἰκογενεῖας καὶ οὕτως αὐταὶ ἐν διαστήματι 6 μηνῶν ἀποθνήσκουσι τῆς πείνης.»

Ἐντίο Φτώχεια τὸ λοιπόν?

Ὁ κ. Ἀλεξιάδης παρεπονεῖτο, ὅτι προχθὲς κατὰ τὴν παράστασιν τοῦ δράματος Πίστις, Ἑλπίς καὶ Ἐλεος δὲν εἶχε διόλου κόσμον.

— Δμ δὲν ἔγραφε, εὐλογημένε, Πίστις, Πατρίς καὶ Ἐλεος, — ἀπάντησέ τις, ἀφοῦ γνωρίζεις, ὅτι κατ' αὐτάς ἔχουν πέρασι τὰ τρία ταῦτα ὀνόματα; Πίστις εἰς τὰ δόγματα τῆς Συνδιασκέψεως. Πατρίς καὶ ἔχει ὁ Θεός. Ἐλεος, κύριοι, εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἔλεος!

Ἡ Σερβία καὶ ἡ Ρουμανία διεμαρτυρήθησαν κατὰ τῆς συγχωνεύσεως τῆς Βουλγαρίας καὶ Ἀνατολικῆς Ρωμυλίας. Τοῦτο μᾶς ὑπενθυμίζει τὸν μύθον τῆς βάρτου, παρεμβάσας εἰς τὴν ἐριδα τῆς ροιᾶς καὶ μηλέας, αἵτινες περὶ κάλλους ἤριζον.

Ὁ Σουλτάνος ἐδημοσίευσεν προκήρυξιν εἰς τὰς ἐφημερίδας, δι' ἧς διατάσσεται μὲ ἀυστηρὰς ποινὰς νηστεία καὶ πεντάκις τῆς ἡμέρας προσευχή. Ἐάν παραδεχθῶμεν ὅτι οἱ ἄρχαῖοι βυζαντινοὶ ὑπεδουλώθησαν διὰ τὰ αὐτὰ αἰσθήματα παραμελήσαντες τὴν πολεμικὴν ἀρετὴν, εἶνε βέβαιον πλεόν ὅτι καὶ οἱ τὴν χώραν των καταλαβόντες Τούρκοι ἐκόλλησαν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνην, ἣτις θὰ τοὺς φέρῃ εἰς τὴν καταστροφὴν. Χαῖρε, Ἑλλάς, καὶ ἐγγίξει τὸ τέλος.

Τὰ νεόκτιστα μέγαρα τοῦ Μαυροθαλασσίτου ἀπόζουσιν ἐκ τῶν ἀφθόνως ἐπὶ τῶν τοίχων καὶ τῶν παραθυροφύλλων ἐπιχρισθέντων χρωμάτων. Φίλος τις διερχόμενος ἐκεῖθεν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κρατήσῃ τὴν γλώσσάν του, λέγει κρατῶν τὴν ῥινά του :

— Πῶς βρωμᾷ αὐτὸς ὁ ὁμογενής !

Σφίγγ.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

— Καθὼς φαίνεται, Γιάννη, αἱ δυνάμεις θὰ εἶπαν τοῦ Τρικούπη νὰ στείλῃ ἔξω καμμιά τριανταρὰ χιλιάδες **κόσμο**.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ.

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν **Τετάρτην** ἕνεκα τῆς **ἐορτῆς**.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΟΔΟΙΠΟΡΟΥ.

ΘΑΛΑΣΣΑ.

Φίλιππον Μὴ Χάνεσαι,

Θ' ἀπορήσῃς ἴσως πῶς ἀπὸ Φαλήρου εἰς Πειραιᾶ αἱ Ἐντυπώσεις Ὀδοιπόρου ἦσαν πλειότεραι ἢ αἱ ἀπὸ Πειραιῶς μέχρι Ζακύνθου· πῶς ἡμισεῖας ὥρας ταξεῖδι ἐφάνη γονιμώτερον εἰκοσιπενταῶρου πλοῦ. Δὲν θ' ἀπορήσῃς, ἀν σκεφθῇς ὅτι πολλάκις ἐν λεπτόν τῆς ὥρας γεννᾷ, ὡς νὰ ἦτο τὸ λεπτόν αὐτὸ δυνάμεις γεωλογικῆ, θάλασσα ἔρωτος, ἐνῶ σχέσεις ἐνιαυτοῦ πολλάκις ὡς μόνον ἀνάμνησιν ἀνεγείρουσιν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς ῥινός σου τὸν ἀνδριάντα μιᾶς σταγόνας . . . ἔρωτικῆς ἰδρώτος.

Ὡ! καὶ ἐφανταζόμενη ὅτι θὰ γεμίσω κόλλαις μόνον ἐντὸς τοῦ ἀτμοπλοίου, ὅτι θὰ ἐγέμιζον *κόλλαις* πρὸς Ἀθηναίαν τινα ἢ Πειραιώτιδα ἣτις μαντεύουσα ὅτι θὰ ἐφευγον, θὰ ἐνέδυετο κρυφὰ ἀπὸ τὸν παπάκη ἢ τὴν μαμά της ἀνδρική, ἰφθῦ προηγουμένης θὰ ἐστελλεν ἀμφοτέρους εἰς τὸ Φάληρον, αὐτὴ μὴ δυναμένη νὰ καταβῇ ἕνεκα σφοδρᾶς *ὀδοιπυρίας*, θὰ ἐσύναζε ὅλας τὰς οἰκονομίας της πρὸς ἀγορὰν εἰσιτηρίου, μὴ τολμῶσα νὰ μὲ βάλῃ εἰς ἔξοδα, θὰ ἐπέβαινε τοῦ ἀτμοπλοίου, θὰ μ' ἐγνώριζε, δὲν θὰ τὴν ἐγνώριζον, αἴφνης εἰς τὸ τρίτον πάτωμα τῆς κλίμακος ἢ εἰς τὸ ὄγδοον, εἰς τὸν διάδρομον τῆς ἁ. θέσεως ἢ παρὰ τοὺς πρόποδας ἀμμιᾶς καμπίνας, ἐπὶ τῆς γερύρας ἢ τοῦ καταστρώματος, θὰ ἐγίνετο ἢ ἀναγνώρισις, θὰ ἐπιπτεν ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὡς φίλοι τοῦ αὐτοῦ φύλου, ὅτι θὰ εἴχομεν σκηνὰς τῆς **Μαυρίν** τοῦ Θεοφίλου Γωτιᾶ, ὅτι . . . Τὸ ὄνειρόν μου τὸ διακόπτει μία φάλαινά ἀναβαίνουσα τὴν κλίμακα τοῦ ἀτμοπλοίου, τὴν ἀκολουθεῖ ἐν ἄλλο κῆτος, ἔπεται μία σιταρήθρα, κατόπιν μία τσιληθῆθρα, νὰ τρεῖς μαρίδες, νὰ μία ἰγελάδα . . .

* *

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 11

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

III—H NINA Η ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣΗΣ

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον)

— Ἄλλ' ὄχι μὴ με καταδικάσητε, ἐξηκολούθησεν ἡ Κόμισσα, — πρὶν ἢ ἀκούσητε τὴν ἱστορίαν μου. Ἦμην θυγάτηρ γνωστοῦ καὶ ἐντίμου ἐμποροῦ τῆς Ἀθήρας καὶ τὸ νομά μου τὸ ἀληθές ἦτο Νίνα Μορανσώ. Εἶχον ἀκόμη τὰ εἴκοσι καὶ πέντε μου ἔτη καὶ τὴν ἐλπίδα τοῦ μέλλοντος, ὅπταν συνήντησα τὸν ἀνθρώπον αὐτόν. Μοὶ ὠρκίσθη πῖστιν καὶ ἔρωτα. Οἱ λόγοι του εἶχόν τι τὸ ἐπαγωγόν· εἶχον τὴν μαγίαν, ἀν ὄχι τὴν πειθῶ. Ὁ πατήρ μου, διορατικώτερος ἐμοῦ, τὴν ὁποῖαν ἐτύφλωσεν ὁ ἔρως, ἤρνετο νὰ συγκατανεύσῃ εἰς τὴν ἐνωσίν μας. Εἰς ἀντάλλαγμα τῆς προ-

κός, τὴν ὁποῖαν μοι ὑπέσχετο, ἐζήτην τίτλους οὐχὶ εὐγενείας, ἀλλ' ἰκανότητος παρελθόν ἐντιμον καὶ μέλλον εὐελπι. Ὁ Ἄμεδαῖος ἦτο ἄγνωστος. Ἰπὸ τυφλοῦ αἰσθήματος ὠθουμένη ἠναγκάσθην τότε νὰ ἐγκαταλίπω τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός μου καὶ νὰ ἀκολουθῆσω τὸν Ἄμεδαῖον. Ὁ πατήρ μου δὲν ἤθελε πλέον νὰ μὲ ἴδῃ, ἢ μήτηρ μου μόνον με ἐπροστάτευεν, ἐλπίζουσα, ὅτι ἀν μίαν ἡμέραν ὁ ἱερεὺς συνήνου τὰς χεῖράς μου ἤθελον μετὰ τὴν εὐλογίαν τῆς ἐκκλησίας λάβει καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ πατρός.

Ἄλλ' ὁ Ἄμεδαῖος ἐλησμόνησε τοὺς ὄρκους του, καὶ αἰσχνομένη πλέον νὰ ἐπανεῖθω εἰς τοὺς γονεῖς καὶ ἀγαπῶσα ἀκόμη τὸν αἴτιον τῆς συμφορᾶς μου, ἠναγκάσθην ἐκοῦσα ἄκουσα νὰ τὸν ἀκολουθῆσω. Ποῦ; Μήπως εἰς ἔξωρον καὶ ἐγὼ τοῦ . . ; Τὸ πλοῖον ἐζήρχετο τοῦ λιμένος τῆς Ἀθήρας καὶ ἐγὼ ἀπὸ γωνίας τινὸς τοῦ καταστρώματος ἀπεχαιρέτιζον μετὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τὴν ὠραίαν ἐκείνην γῆν, ἣτις εἶχε δι' ἐμὲ τὰς γλυκυτέρας ἀναμνήσεις. Καὶ ὅταν ἐκεῖθεν διέκρινα τὴν οἰκίαν ὅπου ἐγεννήθην, ὅπου διήλθον τὰ παιδικά μου ἔτη, τὰ δάκρυα μετεβλήθησαν εἰς λυγμούς καὶ ἔκλαιον . . . ἔκλαιον . . .

Καὶ λέγουσα ταῦτα ἡ Κόμισσα ἔχυνεν ἀληθῶς πύρινα δάκρυα. Ὁ Ἐδουάρδος ἠκροᾶτο συγκεκινημένος.

— Μοὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἤκουον ἐκεῖθεν τῆς μητρός μου τὴν φωνήν, ἣτις μοι ἔλεγεν :